

Đề bài

Em hãy kể lại một
chuyện em theo
mẹ về thăm quê.

Bài làm

Chuyến xe đò chở hai mẹ con Nga về quê từ từ lăn bánh. Nga hồi hộp lắm, cả đêm qua không ngủ. Ông nội bảo đây là chuyến đi thưởng cho cô *cháu gái rọu vì bầy cái phiếu bé ngoan* tuần vừa qua.

Thành phố trôi về phía sau loang loáng. Những nhà tầng, cửa kính dần thưa. Chẳng mấy chốc, đồng lúa xanh non mênh mông đã mở ra khắp các phía nhìn.

Đường vào làng rợp bóng cây. Mẹ Nga tay bế em Ngân, tay xách đồ, mồ hôi chảy trên má. Một bà gánh quang gánh từ bờ cỏ, queo vào, xởi lời:

- Mẹ con mày ở đâu mà bỗng bế nhau giữa nắng nôi thế này?
- Bà nghi đồng rồi ả? Mẹ con cháu về thăm quê, chỗ ông bà Xuyên...
- Quý hóa quá! Chị con trường Lành phỏng? Đưa túi đây tôi!...

Thế là Nga một bên quang, túi một bên quang, nhong nhong vào tận giữa làng. Ai gặp cũng hỏi, cũng chào đon đả, chẳng như trên phố.

– Ông Xuyên với ngoại là anh em, như Nga với em Ngân. Nhà ông sân rộng, vườn rộng, *đầy cây, đầy con*. Ông bảo mẹ con Nga là thượng khách. Bà mau mắn mổ gà làm cơm. Cậu Tung chặt dứa, pha nước. Lúc đầu Nga cứ tưởng là *chùm cau tây!* Khi biết lầm nó cười đến phát nắc!

Chiều, Nga theo ông ra xúc cua để già nấu bột cho em Ngân. Nga lóng ngóng thế nào giẫm bừa lên đám bèo lại tưởng là vật cỏ. Hút chết!

- Cô chị kiếm bữa cho cô em phải lặn lội quá!

Nga nghe khen thế, vừa vui, vừa thẹn.

Khi mẹ bảo nó chào ông bà sang chơi bên cụ Miêu (Bà mẹ anh hùng) thì trăng đã lên cao. Những ngõ nhỏ mở dần ra dưới trăng sáng loang loáng. Ánh trăng trải rộng khắp không gian, mỏng như lụa. Bọn trẻ là anh, là cậu, là dì... không về mà rông rần theo hai mẹ con. Có đứa chạy lên phía trước hét toáng:

- Cụ Miêu! Có khách!

Bọn trẻ giúp cụ trải chiếu ra hiên xong lại ào ào đuổi nhau chẳng ra trò gì, chỉ được cái vui. Nga không dám đùa nghịch vì lạ nước, lạ cái. Nga chưa bao giờ thấy một bà mẹ anh hùng, mà mới chỉ nghe kể về bà mẹ anh hùng trong chuyện cậu bé làng Gióng. Nó nép vào mẹ, tròn mắt nhìn. Cho đến khi mẹ nó xô tung mái tóc trắng như ánh trăng của cụ Miêu ra vắn lại, Nga mới dám khẽ đụng tay vào mái tóc ấy, như đụng vào một nhân vật trong truyện cổ tích mà nó vẫn nghe ngoại kể.

Khuya đêm ấy, lơ mơ trong lòng ông Xuyên, Nga còn nghe kể về bà mẹ anh hùng. Chẳng rõ ai nói: “Nghĩ thương bà cụ, sinh con một bầy mà một thân một mình. Cũng may, sống khôn, chết thiêng! Bốn anh liệt sĩ chết đã lâu rồi còn nuôi được mẹ”.

Người chết nuôi người sống? Đúng là chuyện cổ tích rồi! Nga trầm nghĩ.

Sáng hôm sau, ông Xuyên đưa Nga ra nghĩa trang liệt sĩ để nó thấy mặt những người con cụ Miêu. Người chết rồi còn nuôi được mẹ. Trên mỗi tấm bia là một chân dung liệt sĩ. Ai cũng cười. Những khuôn mặt trong ảnh khắc vào bia đá cũng tươi cười xếp thành hàng ngang hàng dọc như trong đội hình hành quân.

Nga và ông Xuyên chia đều cho mỗi người một nén nhang thơm.

Theo “Chuyện một ngày đàng” của Huệ Văn